

Rozhovor – děda Josef Čejka

Vybrala jsem si svého dědu Josefa Čejku, který mi odpoví na pár otázek o tom, co zažil v ozdravovně.

Něco o dědovi?

Narodil se v roce 1958 (65 let) a od narození žije v Dolním Újezdě.

Proč jsi jel do lázní?

Když jsem byl malej, tak předtím než jsem šel do školy (to bylo v roce 1964) jsem byl hubenej, tak pan doktor řekl, že pojedu do lázní. O prázdninách, na dva měsíce. Jel jsem vlakem s dětskou doktorkou z Újezda a dojeli jsme do ozdravovny ve Zlatých Horách.

Jaké to tam bylo?

Byl to pro mě šok. Vlastně řekli, že tam nemůžou rodiče, aby ty děti nechtěly domů. Jenže za některými rodiče jezdili, a to bylo deprimující. Byl jsem tam pořád sám. K někomu rodiče přijeli a k někomu ne. Bylo to jak ve školce.

Jak vypadal takový den?

Po obědě jsme šli do lesa. Dali nám svačinu. Prostě jsme tam takhle žili, žádné procedury. Jenom jsme chodili a oni nás krmili. Vždy snídani, obědy, večeře. Svačiny nám dávali na cestu.

Napadlo tě někdy utéct?

Pamatuju si, jak sem v noci třeba vstal a šel na záchod, viděl jsem tmou a říkal jsem si, že bych chtěl utéct. Tak jsem přemýšlel, jak bych utekl. Ale nás tam hlídali.

Jaká byla ta ozdravovna?

Bylo to skoro v lese, teďka už to je spojený s městem. Já jsem si pamatoval ten park, to před tou ozdravovnou. To dodnes ještě vidim, to schodiště nahoru, kde jsem stál a chtěl utýct dolů.

Znal jsi tam někoho?

Jela s náma jedna z Újezda byla starší o rok. A tak se dostala do nějaký jiný skupiny a bydlela někde úplně jinde. Já jsem se tam s ní vůbec nepotkal za ty dva měsíce.

Jaké to bylo po těch dvou měsících?

Naši pro mě přijeli do Třebový a teta říkala, jak jsem byl kulatej, jak jsem zesílil. Jsme přijeli jak do jinýho světa. Když jseš malej, tak to vypadalo jako kdybych tady nebyl rok. No a vim, že rodiče říkali, že jak jsem byl zvyklej, tak mi utekla mičuda na silnici a já sem za ní běžel a málem mě přejelo auto. To je pravda. A tak jsem to našim říkal, že tam lidi jezdili, takjim to pak bylo strašně líto, že nepřijeli za mnou.

Byl ses tam potom podívat?

Když jsme byly na dovolený před 6 lety, tak jsme jeli do Zlatých Hor a já jsem se tam šel podívat. My jsme bydleli na Rejvízu, tak jsme šli túru z Rejvízu do Zlatých Hor před ten barák, kterej byl tenkrát obrovskej a on se ti mně úplně zmenšil. On byl takovej malej, přízemní. Sice to mělo patro, ale žádněj rybníček už tam nebyl. Park tam byl, to jsem poznal a je tam mateřská školka. Chtěl jsem se dovnitřku jít podívat, ale byly tam děti, tak jsem tam nechtěl jít. Ale hlavně to, jak se mi to zdálo strašně malý proti tenkrát. Hala vysoká, stropy vysoký, schodiště širokánský. Ještě bych se tam chtěl podívat dovnitř.

Něco na závěr?

Máš to 59 let skoro 60. To bylo trauma, když si to pamatuju. To jsem si vždycky z babičky dělal srandu. Říkám: to jste se mně pomstili.”

